

Rain. பெருமழை.—இந்த மன பதினை வருஷத்திவ்ருஷித்த மழை பெருமழை. இவ்வகை முழுதும் வருஷத்திற்குக் காணாமல் கொளும்பு கண்டியில் வருஷித்த மழையும் புயலும் மிகப்பெரிது.

டப்பட்டன. தந்திக்கம்பிகள் தலைமேல் வழுந்தன. நையில்வே டயணக்காரர் இடைவழியில் தங்கவேண்டிவந்தது. மாத்நைமையில்வே பயணக்காரர் வாழ்வீடு வசதியானதிலால் அவர்கள் வசதியுடையவராவர்.

மலைகளிலிருந்து பாய்ந்த நீருமதிலிருந்து வாய்க்கால்கள் வழியாயோடிய தண்ணீரிலுள்ள ஊண்ட மரங்கள் செடிசுள் பார்வையிட மிக அச்சுறுப்பைக்கொடுத்தன.

இவ்வித விசேஷ மழையினால் பாயுந்தண்ணீர் அறாசுபுகை காணாவிட்டுளததை நிரப்பி யதிலிருந்து யோதையெல்லையென்னும் வாய்க்காலினால் ஐம்பத்திரண்டு கட்டைதூரத்துக்கு இடையிலிருந்து மேற்குறைய இருதூற்றைப் பது குளங்களை நிரப்பி மகாவிலக்கையில் வழுந்து அத்தையும் நிரப்பி மற்றுஞ் குளங்களும் நிரம்பு.

வேளாளமையும் மிகச் சிறக்கும். வேளாள மனசும் மக்களிப்படையும்.

The Negombo clock- நீர்கொளம்பு மணிக்கூடு—இராசாத்தியின் மருடா அபிடேச கொண்டட்டத்தின் கிமித்தம் நீர்கொளம்பில் சேர்க்கப்பட்ட பணத்தக்கை மணிக்கூட்டுக்கோபுரமொன்று கட்டப்படுதென்றது யாவரும் நிந்த காரியம். அதில் வைக்கப்பட்ட வேண்டிய மணிக்கூட்டை இங்கிலாந்திலிருந்து வரும் வருமென வெகுசாலமாய்க் காத்திருந்தபடி வந்துசேர்ந்தது.

Mr L. G. Parker- மெஸ் எல் பி பர்க்கர்—இவர் பதினெட்டுவருட மராசாட்சியாளன்கீழ் மூலத்திலே நிகரிகொண்டமையிற் உபாத்தியாயராயிருந்தும் சுப்பிரீக் கோட்டில் துவியாவிக்காயிருந்தும் தற்காலமுண்டான சவுக்கியத்தாழ்விலால் தமது வேலையிலிருந்து இனிப்பாறும்படி கேட்டிருக்கின்றனர்.

A New Paper- ஓர் புதியபத்திரிகை—ஓர் சிங்கள சிபாய்ப்பிரமணி தினவர்த்தமானியாய் இங்கிலாந்து சிங்களம் தமிழியை மூன்றுபாக்கையிலே பிரசுரஞ் செய்யுங் கருத்தையையாயிருக்கிறாராம். அப்பத்திரிகை ஊர்ப்பிறந்தவர்களின் கண்மைகளை அதிகப்படுத்தும்மோக்கமுடையவராம்.

Gus light in the Supreme Court- சுப்பிரீக் கோட்டில் காணவெளிச்சம்—மந்தாரமனாலவத்திலும் சாயர்டீசைகளிலும் வழக்குகள் விளக்கத்திலிருந்து குறுகிய வெளிச்ச மதிகமாகத்தேவையெனச் சிறேஷ்ட நீதிபதியவர்கள் காட்டிய குறிப்பின்படி விளக்குகள் வைக்கப்பட்டன.

Martyrs in China.—சீனாவில் வேதாட்சிகள்.—சீனாவிலே சென்னை னும்களிலே இரண்டு கன்னியாஸ்திரிகள் துஷ்டராலே கொல்லப்பட்டு வேதசாட்சிமுடி தரித்தார்கள்.

A protestant minister to be prosecuted.—புத்திரியாசில்வழக்கு—லாண்டி லோற்றொலன்ட் என்ற ஒருபுத்திரியார் லண்டன் களிலேயுள்ள ஒரு கன்னியாஸ்திரிகள் மடமொன்றிலே பெண்பிள்ளைகளுக்கு மயக்கமருந்து திருவழக்கமுண்டென்றும் இன்னுஞ்சில அபதூறுகள் பத்திரிகைக்கெழுதிப் பிரசுரித்தஞ்சேய்த்தமையால் அவர் செரல்விலையவையெய்ப்பிக்கப்பட்டு கோட்டிலே வழக்கு வைக்கப்பட்டது. அபதூறுகாரருக்கு ஒருபடிப்பணயாகட்டும். வழக்கின் அதிர்ச்சிபாணவே பாத்திரியாருக்குப் பட்டப்புத்தொடங்கி மறுபடி சார்தமான ஒரு கடிதமெழுதிப் பத்திரிகையிலே பிரசுரித்தபடுகின்றார். அவர் இனிவ்வாறு செய்பவனுக்கு வரக்கு நடத்தப்படுமென்று நம்புகிறோம்.

The Holy Coat at Treves.—திருவஸ்திரம்.—திருவெள்ளரிகிலே விசுவாசிகளினாலே வணங்கப்படுகின்ற திருவஸ்திரமானது தேவமாதாவின் கால்களாலே பின்புறப்பட்டதாகப் பரம்பரை செல்லுகின்றது. அவ தம்முடைய குழந்தைகளுடைய உடுத்தும்படி சிறிதாகப்பின்னியிருந்தா. குழந்தைவளரவார அதுவளர்ந்துகொண்டே வந்தது. இசுரிவேலார் வணந்தாரத்திலே அலைத்திருந்த காலங்க்களிலே அவர்கள் சட்டைகள் வளர்ந்தாகவும் வேதத்தில் வாசிக்கின்றோம். புரோட்டெஸ்தாந்தர் ஒன்றை ஒத்துக்கொண்டு மற்றதை மறுப்பதற்குரிய சியாவத்தை நாம்காணோம்.

Catholic Missions in China.—சீன தேச வேதம்.—பிரதேசவாசிகள் மட்டிலே சீனக்கலக்காரருக்கு ஒன்றுபட்டிருக்கும் பகையானது அங்குள்ள செயலாளர்களுக்குப் பெரிய இடையூறையெய்கின்றது. இதுவரையிலே கையிலுள்ள

தானங்கள் அழிக்கப்பட்டன. பலருருமரும் கன்னியாஸ்திரிகளும் உயிரிழந்தார்கள். தடியடிக்காரனுக்குச் சனத்து வேலையென்றும்பேரவ குருமார் எவ்வளவோ பணமும் பிரயாசமும் காலமுஞ் செலவிட்டுச் செய்தவைகளெல்லாவற்றையும் கலக்காரர் சனத்திலே அழித்தாவிட்டு மூயன்றனர். சான்றும் நகரின் மேற்காணியார் சீனதேசத்தின் மேல்திசையில் நடப்பதே தம்மத்திலும் நடக்குமென்ற பயத்தினாலே பெக்கின்றருக்குச்சென்று சக்கிரவர்த்தியைத் தரிசித்தார். சக்கிரவர்த்தி அவரை மிகுந்த அன்புமரியாதையுடன் அழைத்துக்கொண்டு காதத்தக்கொள்ளும்படி அத்தேச தேசாதிபதிக்கு ஒரு கடிதம் கொடுத்தனர்.

Miracle of St Januarius- அர்ச். யனுவாரியுஸ் அற்புதம்—அர்ச். யனுவாரியார் வேதசாட்சியானபோது அவருடைய திருஇரத்தத்தை ஒரு சோவிய எடுத்துவைத்திருந்தார்கள். அத்திருஇரத்தம் இப்போது நகர்ப்பின் நகர ஆசனக்கோயிலிலே மகாபூசியமாகப் பவுத்திரப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. புரட்டாசின் கசு-ல் அவருடைய திருநாள்வரும். அத்தினத்திலே அவருடைய உறவினரும் மற்றைய விசுவாசிகளும் அத்திருப்பண்டத்தைச் சூழவிரந்து மிகுந்தபத்தியுடன் செம்பணனும்கள்கள்—அப்போது சோவின் அடியிலே உறைந்திருக்கும் திருவிரதமானது பொங்கியெழுந்தமறுபடியும் உறைந்து போகும். திருஇரத்தம் பொங்குமாறால் அத்தேசத்திலே தேவகடாட்ச முண்டென்றும் பொங்காவிடில் இல்லையென்றும் அனுமானித்தக்கொள்வார்கள். இவ்வருடமும் வழமைபோல விசுவாசிகள் குறிக்கப்பட்ட செபத்தையோதிய காலம்ணித்தியாலத்தாலே புதுமை யாகத் திருவித்தம் பொங்கியெழும்பியது. அதன்மேல் அத்திருப்பண்டத்தை வீதிகொண்டு சுற்றிவணங்கினார்கள்.

—ஆப்கான்தேசத்த அமீர் அரசர் இங்கிலாந்தைத் தரிசிக்கப்போகின்றனர்.

—கிருக்கோவிலிருந்து பள்ளிக்கூட மாணுக்கர் ௧00 பேர் ரோமபுக்கு யாத்திரை போகின்றார்கள். ரோமபு யாத்திரைக்காரரிலே தேங்குகின்றனர்.

—இருவர் சபதமிட்டுச்செய்கின்ற மலயுத்தத்தை நிறுத்தும்படி கூடிய வரையிலே வேண்டிக்க வேண்டுமென்று பரிசுத்த பரிசுசார் அவுஸ்திரியாவிலும் செருமானியாவுள்ள அதிமேற்றிராணமார் மேற்றிராணமர்களுக்கு எழுதியிருக்கின்றார்.

—யாக்கோன்னும் பெயருடைய ஒருவர் அன்னபானதி ஒன்றியுமிருப்பது நான் விரதமிருந்து முடித்தேன்.

—இத்தாலி தேசக்கத்தோலிக்கர்கள் ஒன்பதாம் மகாசங்கம் சென்றமாசம் நடத்தது.

—பிராஞ்சு தேச குடிசனக்கணக்கின்படி! அதேசத்திலுள்ள ௧,௭0,000,000 சனங்களுள், ௧,௫0,00,000 பேர்க்கத்தோலிக்கராம்.

அர்ச். பண்டங்கள்—ஆர்ஜெண்டினாவிலிருந்து டிரிவென் என்ற பட்டணத்தக்குப்போன உடலிலேகேட் அதிமேற்றிராணி ஆண்டவர்கள் பரிசுத்த ஆதையைப் பார்வையிட்டு இது யேசு நாதரைச் சிலுவையி லறைப்போது போர்த்தியிருந்த தையலில்லாத ஆடை யென்றும், ஆர்ஜெண்டினாவிலிருந்தும் பரிசுத்த ஆடை அவர் சிறுவராயிருந்தபோது போர்த்துக் கொண்டிருந்ததென்றும் ஒத்துக்கொண்டார்கள். அதின்பேரில் அர்ச். பாப்பாண்டவார் இவ்வாடைவரை இரண்டு மாதத்துக்குள் தெரிக்கிறவர்கள் பரிபூரண பலனடைவார்கள் என்று அன்லூர் மேற்றிராணியாண்டவருக்கு நிரூபமெழுதியிருக்கின்றார்.

—எஞ்ஞலாசாபேல் என்ற ஐரானது அர்ச். பண்டக்களை வைத்திருப்பதில்மிரிவென் என்ற ஐரோப் பார்க்கிலும் றீர்த்தியில் தாழ்த்தலாம். இவ்வூரில் சார்லிமெனல் கட்டப்பட்ட பெரிய கோவிலில் 799 ஆண்டில் செருசலே பட்டணத்துப் பிரதற்பிதா ஆண்டவராயி ஜான் என்பவரால் சார்லிமெனுக்கு ஈனுகொண்டயாகக் கொடுத்த

தேவமாதாவின் பரிசுத்த ஆடையுடையேசுக்கிறந்துநாதர் குழந்தையாயிருக்கும்போது சுற்றியிருந்த பழஞ்சிலையுள் ஸ்ரோப அருளப்பர் பிரதத்தைச் சுற்றியிருந்த வஸ்திரமும், நமதிரட்சர் சிலுவையில் அறைபுண்டபோது இடுப்பில் கட்டியிருந்த வஸ்திரமும் ஸதாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது 13-ம் நூற்றாண்டுவாக்கம் காப்பாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. 7 வருஷத்துக்கு ஒரு விசை சகல விசுவாசிகளுக்கும் இந்த அர்ச். பண்டங்கள் காண்பிக்கப்படுகின்றன. பின்வருகிற 1,895 ம் வருஷத்திலும் காண்பிக்கப்படுமாம்.

—தேவதண்டனை—கோவைமா நகரத்தைச் சேர்ந்த பிலோனி யென்னும் கிராமத்தில் ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு ரூபா 50 தபாலில் வந்ததென்று தெரிந்தபு கையிலே வியாபாரம் செய்கிற ஸால்வர இதை அபகரிக்க வேண்டுமென்றே ண்ணர் சாயுங்கால வேலையில் இவ்விட்டுக்கு வந்து இராத்தா க இல்லிடம் கேட்டார்கள். அவரை அதற்குச்சம் மதித்தார். அந்தராதிரியில் அந்நா ஸ்வரில் ஒருவன் வீட்டுக்குள் துழைந்து பணப்பெட்டியைத் திறந்து மேல்முறையைச் சுவரோடு சார்ந்தவிட்டுப் பட்டியை ஆராய்ந்து கொண்டுமருக்கையில் சடுக்கென மேல்முடி இவன்சுழுத்தின் மேல்விழவே துண்டையிறுகிற இறந்துபோய் விட்டான். அவரங்கண்டவுடனே மற்றவர்களோடிப் போனார்கள். சங்கதி ஊறிந்து நகைத்தார்கள்.

—ரூபாய்க்கு வாங்கிபசு 900 ரூபாய்க்கு விற்கப்பட்டது.—கயாபட்டணத்தில் ஒரு மகமதியன் இறைச்சிக்காக ஒருபசுவை ரூபாய்க்கு கொண்டான். இத்தக்க அதைக்கொள்ளலாகாதே என்ற சண்டைதொடுத்து மகமதியரொருபுக்கும் இத்தக்கொருபுக்கும் முறுமுறுத்து நிற்கையில் பெரியகலக்கண்டாக விருப்பதை பேரேசீர் தடுத்த மாட்டைபேரேசிலில் வைத்திருந்து கலகமடக்கிய பின் மாட்டை மகமதியனிடம் ஒப்பிக்கையில் பின்னும் கலகமுண்டானதால் இரதுக்கள் சமாதானத்துடன் ரூபா தொண்ணூறு கொடுத்து பசுவை மீட்டுக்கொண்டு அதற்குப் பூசை செய்துவருகிறார்களாம்.

கடிதம்

இந்துசாதனஜயநிவிர்ந்தி.

ஐயா பத்திராதிப!

இற்றைக்கு ஏறக்குறைய மூன்றாமாசங்களுக்குமுன் எனக்கும் இந்துசாதன பத்திராதிபருக்கு மிடையில் சிலவிலையுங்களைப்பற்றி நடந்த தர்க்கத்தில் அப்பத்திராதிபரை நிறைந்ததென மெழுகுந்த “கொழும்பான்” “நெவா” குட்டுவென ஒருபக்கத்திலொருபக்க பத்திராதிபரும் “கொழும்பான்” “நெவா” என்னதென்றது விட்டார்போலும். சிறுபுத்தகமாய்வளவியர்கள் கடைக்குறைந்த கின்பெயர்வாசன் தலைகுனிவார்” என்று பகட உத்தரங்கொடுத்து மவுனியாகிவிட சென்றவா இந்துசாதனத்திலே ஜயனென்றொரு பார்மறுபுத்தோடுதோற்றிக் “கொழும்பானேனும், மலையானேனும் இவ்வையத்தை நிவிர்ந்திசெய்யும்படி வேண்டுகிறேன்” என்றுகேட்டிருக்கிறார்.

அவருக்குப்போது இதன்மேல் ஐயத்தோற்றிருந்து இப்போது தோற்றினது துணைத்தான். யான் கிந்திக்கிற வளவில் இவாஜயங்கொண்டு மெய்யையுணர்வந்தவரல்லரென வவர் குத்திரப்பேச்சு காட்டுகின்றது.

நல்லதும், ஜயனருடையவேண்டுகோட்கிரங்கிச் சிலசொல்லுவன். ஆகையால் பாதுகாவல பத்திராதிப அதற்குத் தமது பத்திரிகையிற் கொஞ்ச இடத்தருமாறு வேண்டுகின்றேன்.

சாதனபத்திர ஜயனே! “வாஸந்தையுப் பூமியையும் சிறுபுத்த இக்கிரியை கிறிஸ்தவுக்குமுன் ௪00௪-ம் வருஷத்திலே நடந்ததென்று கருகும்வருஷம் பதிப்பிக்கப்பட்ட கத்தோலிக்கைப்பையில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற” தென்றும், நீ கூறிய ஆண்டுக்கத்தோலிக்கைப்பையில், ஏந்தவிடத்தில், என்னபாணையிற் பதிப்பிக்கப்பட்டதென்றும், அதில் நீ சுட்டிய வசனம் எத்தனையாம் அகிதாத்தன் எத்தனையாம் வசனமென்ற தெளிவாய்க் காட்டு.

2 “ஏழுநாளும் நடப்படி” தினங்கல்லவெனின், ௪00௪ வருஷமென்று கணக்கெடுத்தது எதனைக்கொண்டு” என்றும்.

இதில் “ஏழுநாளும் நடப்படி” தினங்களல்லவெனின்” என்ற கிண்குற்றால், இந்த ஏழுநாளும் நடப்படித்தினங்களென்றும் அவைசேர்ந்தான் ௪00௪ வருஷ

ங்களாயினவென்றும் அவையின் ரியத்தொகையாகாதென்றும், விளங்கிக்கொண்டாயெனத் தோற்றுகின்றது.

குறித்த ஏழுநாட்களும் இவ்வளவென்று வரையறுக்கப்பட்ட காலங்களைக் குறிக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு வாசித்தும் வரையறுக்கப்பட்ட அவ்வேழுநாட்களை வரையறுக்கப்பட்ட காலங்களைக் கூட்டிக் கணக்கெடுக்கவேண்டுமென்று கருதுதல் தவறு. வரையறுப்புள்ளதையும், வரையறுப்பில்லாததையும் சேர்த்து ஒரு குறித்த தொகையாக்கலாமென நீ துணிந்தது பேதமை. இவ்வளவென்ற நளவுசெய்யப்பட்டதொரு பணத்தொகையோடு பத்திராதிபவைக் கூட்டித் தொகையைச் சொல்லென்ற சொல்லுவாயா?

3 பின்னர் இந்த ௪00௪ வருஷக்கணக்கெடுக்கப்பட்ட தேதினைக்கொண்டென்பாயின் இந்த ௪00௪ வருஷம் மனுஷவருஷம். இக்கணக்கு மனுஷகணக்கு. மனுஷனை கணக்குவைத்தவன், மனுஷனை வைத்த கணக்காகவே மனுஷக்குறும் மனுஷவருஷ மிருத்தல் கூடாது. ஆகவே யிந்த ௪00௪ வருஷக்களாதிமனுஷனிலிருந்த தெடுக்கப்பட்ட கணக்கென வந்ததொன்றாகக்கூடவை.

(4) மேலும், வரையறுக்கப்பட்ட காலமென்ற கருத்திலே Day என்ற சொல் பாலிக்கப்பட்டிருப்பதை ஆகியாகமம் யாத்திராகமங்களில் என்னற்குறிக்கப்பட்ட வசனங்களிற் கண்டுக்கொண்டும் தண்ணீருக்குள்ளே குத்தெனச் செலுத்தப்பட்ட கம்பு ரோவையாது ஒருபக்கத்திலே சாய்ந்தபோய் மிதப்பதபேலை நீயும் முதலிரு வசனங்களையும் பற்றியொன்று மற்றாதவன் போல வேலியாக வசனத்திலே சென்று 3-ம் 5-ம் வசனங்களென்ற மெழுதப்படாமலிருக்கவும்! அச்சுப்பிழையுமாகலாமென்று சிந்தியாமலும் அங்க்கெனலே மென்றும். நல்லதும் 3.5- என்பவற்றுக் கிடையிலுள்ள குத்து அச்சுப்பிழை. அக்குத்தை நீக்கிலேவியாகமம் எ-ம் அ. 3.5-ம் வசனமென வாசித்துக்கொள்க. சந்தேசமுண்டேல் நீ கண்டபையில் குறித்தவாகமத்திற் பார்த்தனார்.

இந்துசாதன பத்திர ஜயனே!

கிறிஸ்துவேத சிறுபுத்திராதிப நான் குறித்த உணக்குவந்த ஜயமும் ஆராய்வும் உச்சமய சாத்திரங்களைக் குறித்து வராததெனோ? சிவனின் பஞ்சகிருத்தியங்கள் அராதி நித்தியமென்பது உன்கொள்கையாயிருக்கவும் “புல் பூனிகள், நட்சத்திரங்கள், தேவர்கள், பிரசங்கனைச் சிறுபுத்தக நூறுதராக கொள்க நாணாறு எழுபத்தாறான்கு தேவயுகங்கள் சென்றும்” வென்ற குரியசுத்தார்த்தம் கூறுகின்றது. இதற்கு நீ என்ன சமாதானம் கூறப்போகின்றாய்? மேலும்,

சைவசமய கொள்கைப்படி ஆன்மா அராதி நித்தியம். அதனாலே சிறுபுத்திராதிப பஞ்சகிருத்தியங்களும் அராதி நித்தியமாம். நித்தியத்துக்கொளமென்பதில்லை. காலக்கணக்கில்லாததே நித்தியம். “நித்தியமென்றபார்ப்பு காலம் நீக்கிய நிலைமையால்” என்று உம்முடைய சிந்தியாரும் கூறினர். அவ்வாறிருக்கவும் காலத்தின் அகப்பாது நித்தியத்திலுள்ள ஆன்மாவைக்கு (மனுஷனுக்கு) காலக்கணக்குவந்தவகையெனின்? நான் என்றும், வாரம் என்றும், மாசம் என்றும், வருஷமென்றும், சக்ரம் என்றும், யுகம் என்றும், மகாயுகம் என்றும், கற்பகாலம் என்றும் இவ்வாறு சைவர்களுமும் பிரிவுகளெல்லாம் காலத்தின் கூறோ? நித்தியத்தின் கூறோ? நித்தியத்துக்குக் கூறுகளில்லாமையால் இவைகாலத்தின் கூறே யென்றால் ஆன்மா காலத்துக்குப் பட்டதாயிற்றே. காலத்துக்குப்பட்டபோது அது ஆகியை யுடையதாயிற்றே. ஆகியையுடையபோது அதனை அராதி நித்தியமென்று சொல்லுதல் குசமசக்காயிற்றே.

ஜயனே “ஏழுநாளும் நடப்படி” தினங்களல்லவெனின் ௪00௪ வருஷமென்று கணக்கெடுத்தது எதனைக்கொண்டு” என்று வினைய உன்னவனுக்கு எதனைக்கொண்டு என உனக்குத்தக்க விடை கூறினேன். உன்சைவ சமய கொள்கைப்படி அராதி நித்தியத்திலுள்ள ஆன்மாவைக்குக் காலக்கணக்குக் கண்டது எதனைக்கொண்டு என்பதை வெளிப்படையாக உன்சமய வித்தவாண்களையுத் திரட்டி அவர்களையுத் துணைக்கொண்டு இயலுமேல் கூறுபார்ப்போம்!

இவ்வணம் மலையான்,

THE
Jaffna Catholic Guardian
OCTOBER 24TH

A FRENCH PILGRIMAGE TO
ROME.

The Pilgrimage of twenty thousand working men going from France to the Eternal City to express their gratitude to the Holy Father for the interest he has shown in the great social Labour Question, is one of the most remarkable events of the day. The first groups of these French, hardy, God-fearing artisans of France arrived in Rome on the 17th and 18th ultimo. His Holiness the Pope, desiring to give the French Pilgrims a kind and considerate welcome, named a special commission to prepare them in the Vatican and its environs modest though comfortable lodgings. During their sojourn in the Eternal City, the Pilgrims were fed at the Pope's expense; they had two meals a day with soup, two dishes of meat etc. and a pint of wine at each meal. They were served at table by the Roman gentlemen members of the "Circolo di Santo Pietro," "the Circolo dell' Immacolata" and of the "Circolo artistico operario." The committee engaged 500 cabs for the Pilgrims at 10 francs a day during the whole period. On Saturday 19th ultimo, the Pilgrims were received by the Holy Father in the Hall of Canonisation. On that day, Leo XIII. looked exceptionally well, the usual pallor of his face having given place to a flush of a momentary excitement. At the sight of the Vicar of Christ, the enthusiasm of Pilgrims was indescribable. The cheering resounded through and through the vast hall, and many of these working men had tears in their eyes with emotion. The Hall rang with the cries: "Vive le Pape Roi," and "Vive Leon XIII." Cardinal Langenieux, the Archbishop of Rheims and supreme head of the pilgrimage, delivered in French an address in which His Eminence said that twenty thousand working men of France had come to express to the Father of the poor and lowly, their lively, deep and respectful gratitude, sure that the cry of their hearts, powerful as the voice of the people, will re-echo beyond these walls and pass from nation to nation, telling the toilers that it is towards the Voice of Christ that they must turn their eyes, that to Him they must listen, because His Word is salvation. The workmen's pilgrimages will remain a living witness to the indissoluble union of the Papacy with the people.

The Comte de Mun, the famous French Catholic Deputy and leader of the Christian Socialist movement in France, next read an eloquent address, enunciating the impossibility of settling the Social Question independently of the action of the Church.

The Sovereign Pontiff then rose from His throne, and addressed the Pilgrims in French. His voice was clear and penetrating, and his words, which were listened to with rapt silence, were heard for a considerable distance from the place where He stood. "Great is our joy, said His Holiness, to witness the ardour of Christian France in so often sending armies of pilgrims to the Eternal City to pray in its sanctuaries, and receive the blessing of the Vicar of Christ. What more consoling, indeed, than to see the faithful sons of the eldest daughter of the Church, these employers and labourers, seeking in a transport of faith and love, to fasten tighter and lighter the bonds which have united them for so many centuries to their common mother, the Holy Roman Church? We welcome your thanks for the Apostolic Word we recently uttered to the world in your favour, and we rejoice to have been able, by this act of our office of Universal Pastor of the souls, to contribute to the relief and elevation of the working class. Your thanks, moreover, are for us the first fruits, for you are the first representatives of the men of toil. We have received since the issue of our Encyclical, and these representatives are sent to us by Catholic France, ever foremost in gener-

city. The liveliness of our satisfaction is proportionate to the sincerity of your sentiments, and to the entire obedience towards the teachings of the Church and of Her Head which has elicited them. We have said that it must be held for certain that the labour problem will never find its true and practical solution in purely civil laws, even the best. The solution is bound up with the precepts of perfect justice which demands that the rate of wages should adequately correspond with the labour done. It is consequently founded on conscience, and involves above all, a responsibility before God, whereas human legislation, having for its direct object only the external actions of man in his social relations, cannot extend its sphere to the direction of consciences. Moreover, this question requires the concurrence of charity which goes beyond justice and reaches to the mind the common dignity of human nature raised still higher by the Redemption of the Son of God. Now, religion alone, with revealed dogmas and divine precepts, has the right to impose on consciences justice in its perfection and the laws of charity with all its self-abandonment; and the Church is the authorised organ and interpreter of these precepts and dogmas. It is, therefore, in the action of the Church, combined with the resources and efforts of Governments and of human wisdom, that the secret of every social problem must be sought. We have the consolation of ascertaining that the seed of Our word did not fall on ungrateful soil, and that by the help of God, it will everywhere bear fruit. Already, both in private and in public meetings and congress, men placed at the head of important industries have studied how to put into practice those of Our teachings and counsels, that relate to them. Governments, on their side, have been heedless of Our Encyclical, and we hope it will be to them a light to guide them in the present question. It is imperative to act in all directions without losing a precious time in barren discussions. Indisputable principles must be applied, it being left to time and experience to clear up the dark corners and doubtful points which are inevitable in problems so complex. Take advantage of the freedom and rest which your masters leave you in your work to fulfil your religious duties. At work show yourselves diligent and painstaking, docile and obedient, Christian and faithful in all things. Avoid intercourse with wrong-headed men, with those especially, who, under the deceitful name of socialists aim at nothing short of the overthrow of social order, to the great loss and harm of the working class. Join, on the contrary, with those who share your good principles. Form with them and your Christian employers and under the high patronage of your Bishops, associations and clubs in which you will find, as in a second family, an honest joy, a light in your difficulties, strength in afflictions and maintenance in infirmities of old age. Fathers of families, watch over your children give them a moral and Christian education, and by a wise thrift prepare for them a calm and safe future. On returning to your fair country, most dear Sons, tell your comrades, your friends, the members of your families, that the heart of the Pope, like the heart of Jesus Christ, whose Vicar he is always with the sufferers and outcasts of the world. Meanwhile, to the absent and to all those who surround us here. We grant as a pledge of our particular affection, the Apostolic Benediction. On Monday 21st ultimo, the Holy Father celebrated Mass at St. Peter's in the Chapel in the transept where council was held for declaring the infallibility of the Pope in 1870. All the pilgrims were present. During Mass they sang the "Credo" and the "Oremus pro Pontifice." The effect of so many strong men all singing together in the great Basilica may be imagined. After Mass, His Holiness began the Rosary, the pilgrims all responding. The Rosary being over the visitors were allowed to come up one by one and kiss the Holy Father's hand. They presented also a magnificent Reliquary in which is to be placed the Head of St. Petronilla. The Reliquary is in Gothic style, and on its principal

side in front is the monogram of the Saint set in diamonds. The Holy Father said, as he received the gift: "This is another present from my dear France for the Church of St. Peter's." As the Holy Father left the Basilica, he walked round the circle formed by the pilgrims and said a word or two to each of them.

"IN PRAISE OF HINDUISM."

The above is the heading of an extract from a lecture delivered by Sir William Monier reproduced by our contemporary of the "Hindu Organ," one of his warmest admirers. Sir W. Monier—who evidently is one of those liberal Protestant-believing that all religions are good and true—says that "it is a remarkable characteristic of Hinduism that it neither requires nor attempts to make converts." Our contemporary, blinded by his affection for his friend, looks upon the supine indifference of his coreligionists about the difference of their religion as something that can be said "in praise of Hinduism" and as one of the glorious distinctive marks intended by God to show that it is the only true religion revealed by Him for the salvation of men! If our Hindu friend believes that Hinduism is the only true religion, it is difficult to understand how he can make up his mind to see it confined to India and Ceylon only, and how he can be so highly flattered by a statement in which he is accused of indifference about its diffusion.

In the said extract Sir W. Monier adds that Hinduism is at present by no means diminishing in numbers—that it is not driven off the field by being brought into contact with two such proselytizing religions as Christianity and Muhammadanism. On the contrary it is now rapidly increasing, for a man becomes a Hindu merely by being born a Hindu, and every day adds to the adherents of Hinduism, by the natural process of the daily increase of births over deaths." The propagation of Hinduism by the natural process of the increase of births over deaths cannot be claimed by the Hindus as an essential mark exclusively belonging to their religion for the followers of Mahomed and the numerous Christian sects spread all over India can put forward the same proof in favour of their respective religion. Like the Hindus the Christians and Muhammadans in India increase rapidly by the natural process of birth. But it is true, as asserted by Sir W. Monier that Hinduism is rapidly increasing? We admit that a few fanatic and interested Hindu devotees have of late attempted to revive their dying religion and foster in the hearts of their coreligionists a strong hatred against Christianity; but they have made no new converts, unless they consider as converts to Hinduism, the atheists, infidels and theosophists who from time to time, praise sky high the Vedas and the Hindu doctrines that suit their depraved taste, and favour their passions. The Missionaries of the Christian Religion on the contrary have made numerous converts among the Hindus. The Roman Catholic Church alone has converted close on 1,287,000 natives in British India and Ceylon. These numerous conversions to Christianity have not contributed to swell the ranks of the Hindu adherents to Hinduism. Sir W. Monier says that "it is all receptive, all comprehensive. It has no difficulty in including all other religions within its all-embracing and ever widening fold." This assertion is not more "in praise of Hinduism" than the two previous ones. A Religion that embraces all the other religions cannot be true, for there can be but one true Religion revealed by God. A Religion that boasts of being the receptacle of truth and error is the invention of man instigated by the evil spirit.

AROUND THE WORLD

Reduction of Foreign postage. A satisfactory and widely interesting notice has been issued by the Postmaster-General with new regulations for foreign postage. On and after the 1st of October the postage on letters addressed to places abroad will be reduced in all cases in which it is now higher than 2½d. the half-ounce, except in the case of the Transvaal, Orange Free State, British Bechuanaland, and other more remote places in the interior of Africa; for any other part of the world outside the United Kingdom, the postage to be prepaid on a letter will be 2½d. the half-ounce. From the same date the foreign postcard rates of 1½d. and 2d. will be suppressed, and 1d. postcards will be available for transmission to all places abroad to which postcards are at present transmissible. It is also to be noted that reply-paid postcards at 2d. each will be available for all destinations to which the reply-card arrangement at present applies.

Mr. Balfour accepts the leadership. Mr. A. J. Balfour has accepted the leadership of the Conservative party in the House of Commons.

Turkish circular to the powers. The Porte has addressed a circular to its representatives abroad on the Dardanelles question. It points out that for several years past the vessels of the Russian Volunteer Fleet have been running between Odessa and Vladivostok, and as they sailed under the commercial flag were granted a free passage through the Dardanelles. As, however, these vessels occasionally carry soldiers and convicts, it has occurred that they were detained by mistake at the entrance to the

Dardanelles, and it was in order to prevent similar misunderstandings that the present formal instructions to the Commander of the Straits, a step which called forth newspaper comments denouncing what was alleged to be a violation of treaties. The circular after quoting these instructions, the tenor of which was telegraphed on September 2, concludes by declaring that no new measure has been taken and that the old system will continue in force.

A Begoted Protestant's Logic. A writer in *The English Churchman* is very angry with the Holy Father for placing the Congo under the protection of Our Blessed Lady. "Daily history," the Pontiff had written, "and experienced attest the advantage of having constant recourse to the guardianship of Mary, and of seeking our hope in all undertakings and necessities of life from the Mother of God, who is rightly called the Mother of God and the Help of Christians." Whereupon the writer in *The English Churchman*, in a burst of humour, muses to this effect: "This language is such as might be expected from the official head of the mystery of iniquity, the man of sin, the son of perdition. It is such as Antichrist would use..... The man of sin, who assumes the right of sitting in the temple of God, showing himself as if he were God, could not arrogate to himself more imperiously the disposal of all things, persons, places, honours, and times. The son of perdition could not display a greater disregard of God, or manifest more clearly his utter denial of the Incarnation." On language of this kind there is little indeed to remark. But we pray this writer to descend for the most partial space of time to the consideration of reason; the task may be a difficult one, but let him try very hard. This is such language he observes, as Antichrist would use, Really? Then Antichrist is likely to be a person of singularly small intelligence. The being whose existence will have for its aim the overthrow of Christ will, according to this writer, in every probability go out of his way to proclaim the Divinity of Christ by declaring His Mother to be the Mother of God; while to his followers this person will recommend great charity and devotion towards the Mother of Christ. Such a proclamation, according to the same writer, would naturally "manifest an utter denial of the Incarnation." That is, to proclaim the Divinity of Christ, and to appear to it a belief in the Mother of Christ, is to "manifest an utter denial" that God took flesh. It may be Antichrist's way to despise the logical faculties of his followers; that is a matter which only a specialist, such as this writer, has insight enough to determine; but it the army of Antichrist is capable of construing such sentences into such a meaning, they are not likely to be very formidable controversialists. Now in exposing the contemptible intellect of Antichrist we had nearly forgotten the writer who, after all, is to blame, and not Antichrist, for that wonderful sample of logic.

Cardinal Manning and the Children.—Give me the turning of the characters of children and I care not who governs." The safeguarding of the nation against the vice of intemperance depends on preventing the young from acquiring a taste for strong drink. Such is the keynote of the beautiful Pastoral Letter read in the churches of the Archdiocese of Westminster on Sunday, and reproduced to-day in our columns. "I earnestly call on fathers and mothers," says the Cardinal, "to bring up their children without the temptation or even the state of any intoxicating drink. Prevention is better than cure. Keep them from the taste, and you will guard them from the temptation. Give to your children the leave and liberty to refuse all intoxicating drink. Let them enrol themselves in the children's Guild." We earnestly trust that this advice of the venerable prelate will be resolutely up and acted upon by Catholic parents. As a rule, men and women are throughout life under the influence of the habits they have formed in their homes during childhood.

Catholic Missions in China.—Day by day the news of a threatened outbreak of fanaticism against the Europeans in China is becoming more alarming, and to avert disastrous results united action on the part of the Powers is urgently demanded. Such an outbreak would seriously jeopardise the work of years, accomplished under the gravest difficulties by the Catholic missionaries. Indeed, twelve French missionary stations have already been destroyed, whilst several priests and nuns have lost their lives.

Balmaceda, the fallen dictator of Chili has put an end to his career by committing suicide at the Argentine Legation, Santiago. In a letter which he wrote to his mother, and which has been published, he states that Mr. Patrick Egan, the American Minister had often urged him to make peace with his opponents, but that he had refused, as he believed that the advice was given in the interest of the Congressionals. *Catholic Times*.

(Continued on first page.)